З п'ятном німих терпінь явились ми на світ,
З чолом, заквітчаним в зів'ялий ранком цвіт,
Життя прибрало нас в зір згаслих діадем —
Смутні ідем…

В осінній сірий день нас смуток породив,
Беззвідних ночей шум в колисці нас пестив,
В тісний обруч судьби скронь втомлену кладем
Смутні ідем…

Над нами не шумить труба бурхливих днів,
Не гріє сонце нас, ні громів дикий спів,
Безголосне колись торбани покладем —
…І в смутку відійдем…

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.